

**FICTION
CONNECTION**

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Daniel Cole

Sfârșitul partidei

Al treilea volum din seria *Ragdoll/Detectiv William Fawkes*

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

Daniel Cole

Sfârșitul partidei

Al treilea volum din seria *Ragdoll/Detectiv William Fawkes*

Traducere din limba engleză de Mihaela Doagă

Dragă cititorule,

„Nu vreau să pornesc mereu de la zero după
sfârșitul fiecărei cărți, ca într-un episod din
The Simpsons.”

Tot repet asta de la acele prime interviuri care mă intimidau, din perioada când promovam *Ragdoll. Ultima ta zi*. Dar afirmația mi se pare mai relevantă decât ori-când acum, când tocmai am terminat de scris al treilea volum din trilogie, care înglobează întregul parcurs și conștiința cauzalității care decurge de aici. Cred că am reușit să confer acestor personaje și relațiilor dramatice dintre ele o profunzime pe care n-aș fi putut-o obține scriind romane de sine stătătoare. Și, deși am încercat ca atât *Călăul*, cât și volumul de față să fie accesibile și unor cititori noi, în mod inevitabil ambele cărți vor avea mult mai multă rezonanță pentru tine dacă ai urmărit povestea de la început.

De asemenea, am și o latură mai puțin obișnuită, îmi place să observ trimiterile neașteptate și referințele subtile strecurate în filmele și serialele mele preferate, știind că acestea vor fi detectate doar de fanii împătimiți. Astfel de lucruri dau încă un strop de veridicitate unei lumi fictive și, ca urmare, le-am presărat din abundență în romanele din această serie.

Cartea de față nu marchează sfârșitul pentru *Ragdoll*, nici pe departe. Mi-am dorit dintotdeauna ca aceste

Daniel Cole

prime trei volume să se concentreze pe această echipă, la acest moment bine definit. Se suprapun. Poveștile se întretaie. Constituie o trilogie... Dar nici în lumea reală lucrurile nu funcționează astfel — chiar când credeam că am încheiat bucla, viața are obiceiul să redeschidă acel capitol. Deja am în minte scheletul volumului următor și sunt entuziasmat la culme de treaba asta și de noua direcție în care o va lua seria.

La urma urmelor, toate alcătuiesc o singură poveste.

Ca întotdeauna, vă mulțumesc nespus vouă, cititorilor, și îmi cer mii de scuze că mă sustrag cu totul interacțiunilor de pe rețelele de socializare — pur și simplu, nu e stilul meu. Dar, datorită vouă, am în continuare o slujbă. Cartea de față vă este dedicată și sper sincer că vă va face tot atâta plăcere s-o citiți pe cât mi-a făcut mie s-o scriu.

Așadar, fără alte ocolișuri, doamnelor și domnilor, finalul cazului *Ragdoll* din seria *Detectiv William Hawkes: Sfârșitul partidei...*

Daniel Cole

*Nu mă lua drept erou...
Aș nimici și ultima urmă de viață de pe planeta asta
ca să te salvez pe tine.*

că îi lăsase bacșiș turnătorului indiscret, Lupul își zise că probabil fusese oricum prea optimist închipuindu-și că șpaga de 1,34 lire sterline o să-l facă pe individ să-și țină prea mult gura. Își șterse pantalonii cu mâneca paltonului lung, negru, care îi aparținuse cândva lui Lethaniel Masse — ucigașul în serie din cazul „Păpușa de cârpe” —, un suvenir dintr-o viață de demult, un fel de trofeu și un obiect menit totodată să-i amintească de toți oamenii cărora ar fi trebuit să le fie alături.

Scuturând zloata de pe el, nu reuși decât să transforme petele ude în dăre de murdărie, timp în care își dădu seama că încă era urmărit. Deși slăbise aproape 13 kilograme și își lăsase o barbă zburlită în ultimul hal, statura impunătoare și ochii albaștri îl dădeau de gol față de oricine îi arunca mai mult de o privire în treacăt. Pe trotuarul de vizavi, o femeie se uita lung la el în timp ce-și făcea de lucru cu un cărucior și cu bebelușul ascuns probabil undeva sub mormanul de pături. Femeia își scoase telefonul mobil și îl duse la ureche.

Schițând un zâmbet trist, Lupul îi întoarse spatele și intră pe poarta din spatele lui. Un Mercedes pe care nu-l recunoștea, având ca unic semn distinctiv insigna care se ițea de sub zăpadă, stătea țănoș, dar lăsat de izbeliște pe alea cu pietriș, iar casa în sine, care îi era cunoscută, se extinsese cu o treime de la ultima lui vizită. Știind că va găsi ușa de la intrare descuiată, ca de obicei, nu se mai obosea să bată, scuturându-și zăpada de pe pantofi înainte de a pătrunde în holul cufundat într-o penumbră mohorâtă, în ciuda cerului senin.

— Maggie? strigă, simțind că i se frânge glasul doar din cauză că revenise în casa asta, inspirând lacom aerul dinăuntru, în care se contopeau mirosul de cărți vechi,

un parfum floral, aroma de cafea măcinată și o puzderie de alte mirosuri care îi evocau, fără să vrea, vremuri mai simple și mai fericite.

Pentru că aici se simțise întotdeauna cel mai în largul lui, acest loc fusese singura constantă pe care se putea baza încă de când se mutase în capitală.

— Maggie?

Se auzi scârțâitul podelei la etaj.

În timp ce urca scările, auzi pași ușori, zoriți, de sus.

— Maggie?!

Se deschise o ușă.

— Will...? Will!

De-abia ajunsese pe ultima treaptă, că Maggie îl îmbrățișă cu foc, cât pe-aci să cadă înapoi pe scări cu ea cu tot.

— Oh, Doamne! *Tu ești!*

Îl îmbrățișa așa strâns, mai să-l sufocă, și nu putu decât s-o îmbrățișeze la fel de strâns când Maggie începu să plângă, cu capul la pieptul lui.

— Știam eu c-o să vii, îi spuse printre hohote de plâns, cu vocea tremurândă. Nu-mi vine să cred că s-a dus, Will. Ce mă fac fără el?

Desprinzându-se din îmbrățișare, Lupul se îndepărtă de ea, cât să poată vorbi. Femeia asta, care arăta mereu ca scoasă din cutie, avea în jur de 55 de ani, iar acum, cu machiajul care i se prelingea pe față și în hainele negre, aruncate neglijent pe ea, își trăda pentru prima dată vârsta. Își lăsase părul negru, buclat, desfăcut, deși în mod normal ar fi avut prins o coafură *vintage*, care revenea inevitabil la modă.

— N-am prea mult timp. Unde... unde l-ați găsit? o întrebă, forțându-se să pună prima dintre multele întrebări stingheritoare la care căuta răspunsul.

Ea arăta, cu mâna tremurândă, spre cadrul unei uși sparte, într-o aripă de la etaj unde nu era mochetă. El înclină din cap și o sărută blând pe frunte, apoi pași în anexa proaspăt construită, în timp ce Maggie rămăsese în spate, zăbovind în pragul camerei nemobilate. Lupul admiră ultimul proiect al prietenului său, finisat conform standardelor înalte pe care le aplica întotdeauna când venea vorba de nepoți. Urma să fie camera lor când veneau în vizită, un mod de a petrece mai mult timp cu ei, acum, că ieșise la pensie.

Un scaun de lemn zăcea răsturnat în mijlocul camerei și sub el se vedea o pată roșu-închis, îmbibată deja în podeaua poroasă.

Lupul își spusese că, odată ajuns înăuntru, va putea rămâne impasibil, va putea trata situația cu eficiența imperturbabilă cu care ar fi abordat orice alt loc unde se petrecuse o crimă... Dar, desigur, se înșelase.

— Te-a iubit, Will, îi spuse Maggie din prag.

Nemaiputând să-și rețină lacrimile, Lupul se șterse la ochi și, în acel moment, auzi pași pe alea de pietriș.

— Ar fi cazul să pleci, îi spuse Maggie agitată, ignorând bătaia discretă la ușă. Will?

Auzind scârțâitul ușii, semn că intrase cineva în casă, se îndreptă zorită spre scară în încercarea de a-l intercepta pe intrus și expresia i se relaxă când pe scări apărură un individ blond, cu figură de șoarece.

— Jake! exclamă, oftând ușurată. Am crezut că e... Nu contează.

Lupul îi privi cu suspiciune cum se îmbrățișau, ca niște prieteni vechi.

— Ți-am adus una-alta, îi spuse bărbatul, întinzându-i sacoșele de cumpărături. Ne lași un pic să vorbim între

patru ochi? o întrebă apoi, spulberând iluzia că ar fi fost doar o vizită de curtoazie.

— E-n regulă, Maggie, o liniști Lupul.

Cu un aer stingherit, Maggie coborî ca să pună cumpărăturile la locul lor.

— Saunders, își salută Lupul fostul coleg când acesta intră în cameră.

— Lupule! Nu ne-am mai văzut de mult.

— Păi, știi, aveam nevoie de un răgaz pentru sufletul meu, glumi Lupul, auzind o mașină care tocmai intra pe stradă. Nu știam că vă cunoașteți.

— Nu ne cunoașteam, îi spuse Saunders, ridicând din umeri și ținându-se departe de el, deși făceau conversație. Nu înainte... să se întâmple toată treaba.

Oftă din rărunchi.

— Amice, îmi pare *sincer* rău pentru ce s-a întâmplat cu Finlay. Pe cuvânt!

Înclinând din cap în semn de mulțumire, Lupul își întoarse privirea spre pata de pe dușumea.

— Ce cauți aici? îl întrebă Saunders fără ocolișuri.

— Trebuia să văd cu ochii mei.

— Ce să vezi?

Lupul coborî glasul, să nu-l audă Maggie.

— Locul crimei.

— Crimă?

Saunders își trecu mâinile peste față, cu un aer obosit.

— Amice, am fost de față. A fost găsit *singur*... într-o cameră încuiată... cu arma alături.

— Finlay nu s-ar fi sinucis.

Saunders îl privi cu compătimire.

— Oamenii ne iau întotdeauna prin surprindere.

— Că tot veni vorba, ai ajuns surprinzător de repede.

— Eram oricum pe drum încoace... când s-a transmis prin stație.

Lupul nu-l simpatizase niciodată pe detectivul-sergent guraliv pe vremea când erau colegi, dar începea să-l vadă într-o lumină nouă.

— Mulțumesc că ai grijă de ea.

— Nu e niciun deranj.

— Deci... câți așteaptă afară? îl întrebă Lupul, de parcă întreba cât e ceasul, și atmosfera din încăpere se schimbă instantaneu.

Saunders ezită.

— Doi în față. Doi în spate. Unul e cu Maggie și, dacă totul e-n regulă, încă unul e la un metru de noi, după peretele ăla.

Se întoarce spre ușa deschisă:

— Dă un semnal dacă ești acolo!

De pe palier se auzi cum cineva încărca o pușcă semiautomată.

Îi zâmbi stingherit Lupului și scoase o pereche de cătușe din buzunar.

— Le-am promis că n-o să fugi. *Te rog*, nu mă face să pic de prost.

Lupul încuviință și se lăsa încet în genunchi. Ridicând brațele, își duse mâinile la ceafă, uitându-se pe fereastra plină de zăpadă — ultima priveliște pe care probabil o văzuse mentorul lui înainte de a muri.

— Îmi pare rău, amice, îi spuse Saunders, făcând un pas în față și punându-i cătușele. Suspectul a fost arestat!

— Will?! îl strigă Maggie din bucătărie în timp ce mai mulți polițiști înarmați dădeau buzna în casă.

Se auziră pași grei pe scări, urmați de pașii lui Maggie.

— Îmi puteți face o favoare? îi rugă Lupul, uitându-se la Saunders și apoi la Maggie tocmai când intrau și ultimii polițiști pe ușa spartă, răcnind ordinele obișnuite în timp ce îl imobilizau. Nu-i spuneți că m-am întors, nu încă.

— Dar, Will..., strigă Maggie disperată, nesimțindu-se în stare să pășească în camera în care fusese descoperit cadavrul soțului ei.

— E-n regulă, Maggie. E-n regulă, o liniști Lupul. Nu mai vreau să fug.

CAPITOLUL 1

Luni, 4 ianuarie 2016
11:46 a.m.

Thomas Alcock fu distras de televizorul cu sonorul oprit, în timp ce-și făcea un ceai.

— Futu-i! îi scăpă când vărsă apă fierbinte pe blatul de lucru, de unde i se prelinse, evident, pe mână. Băga-mi-aș!

Se strâmbă, pradă unui chin tăcut, încercând să ignore durerea, cu ochii la ecran.

Pe Sky News, un elicopter dădea roată locului unde se petrecuse dezastrul ce afectase capitala cu două săptămâni în urmă. Când blocă lumina soarelui, umbra pe care o arunca se întinse deasupra mormanului de moloz de dedesubt, pândit de încă două, gata să i se alăture oricând — ca vulturii care dau târcoale unui stârv. Se părea că interdicția de circulație aeriană deasupra orașului, care provocase o nemulțumire profundă și dăduse peste cap planurile tuturor în perioada sărbătorilor, fusese anulată, astfel că lumea putea în sfârșit să-și facă o idee despre proporțiile dezastrului.

Un dezastru care ar fi putut fi mult mai grav, dar care avusese repercusiuni.

Explozia, care afectase doar niște toalete din subteran de pe Ludgate Hill, avusese drept consecință evacuarea, pentru orice eventualitate, a clădirilor din jur, unde inginerii de specialitate făcuseră verificări ale integrității structurale. După ce un turist cu ochi de vultur observase niște crăpături proaspăt apărute pe fațada vestică a catedralei St. Paul, fuseseră demarate urgent lucrări de restaurare. Dar, până să apuce să se ridice schelele, turnul de nord se prăbușise peste betonul de dedesubt. Și apoi, în decurs de trei zile, coloanele cedaseră una după alta, precum picioarele care nu mai pot susține greutatea corpului, până când galeria imensă se năruie inevitabil — un monument emblematic care se stingea încet, de pe urma rănilor.

Era o imagine ireală: lipsea o piesă din puzzle.

Lui Thomas îi luă o clipă să-și dea seama că bordura viu colorată care înconjură zona era, de fapt, un morman de flori și coroane rezemate de garduri, puse una peste alta: un omagiu pentru cei care nu mai ieșiseră la suprafață de la Piccadilly Circus, a sergentului Kerry Coleman și a tuturor victimelor din Times Square — un gest emoționant, dar care nu avea cum să dăinuie la temperaturi sub zero grade.

Luă o gură de ceai.

Niște luminițe intermitente zvâcneau, reflectate pe burtieră, amintindu-i că în camera vecină străjuia ce mai rămăsese din pomul de Crăciun, cu vrafal de cadouri nedesfăcute sub el, presărate cu ace de pin. În timp ce îl mângâia absent pe Echo, îi veni în minte pentru a nu știu câta oară gânduri egoiste: cât de recunoscător se simțea

pentru că niciunul dintre cunoscuții lui nu se numărase printre morți sau răniți, ce norocos era că iubita lui era teafără și nevătămată după toată povestea și, gândul de care se rușina, cât de mult sperase în secret că grozăviile din ultima lună, care culminaseră cu un incident de securitate națională și avuseseră ca deznodământ moartea prematură a unui prieten foarte drag, ar putea să fie ultimul impuls de care avea nevoie Emily pentru a face pasul, argumentul care s-o convingă să lase totul în urmă, făcând-o să aprecieze tot ceea ce îi rămăsese și să se resemneze cu ce avea.

Telefonul lui Baxter începu să zbârnâie din capătul opus al mesei din bucătărie.

Năpustindu-se într-acolo, Thomas răspunse în șoaptă, pe un ton iritat:

— Ați sunat-o pe Emily... Mă tem că nu. Încă nu s-a trezit. Vreți să-i lăsați un... Miercuri... ora 9:00... O s-o anunț... OK. La revedere.

Lăsă telefonul la loc peste mânușile de bucătărie, în caz că începea să sune din nou.

— Cine era? îl întrebă Baxter din prag, luându-l prin surprindere.

Purta unul dintre puloverele lui largi, peste pantalonii ei de pijama ecosez, o ținută de casă care marca o schimbare bine-venită față de ce purta de obicei doamna inspector-șef. Thomas simți din nou că i se face rău când se uită la ea, văzând urmele lăsate de ultima misiune asupra femeii pe care o iubea. Avea o cusătură la buza de sus. Două degete erau fixate cu atele, ițindu-se din bandajul pe care îl purta, în silă, spre a-i susține cotul accidentat, iar părul ei zburlit, șaten-închis, reușea să ascundă majoritatea zgârieturilor și julturilor de pe față.

El se sili să zâmbescă, nu foarte convingător.

— Vrei să mănânci ceva?
 — Nu.
 — Măcar o omletă.
 — Nu. Cine era la telefon? îl întrebă din nou, susținându-i privirea, sigură de faptul că până și acest gest mărunț îl va face să cedeze.
 — Cineva de la birou, oftă Thomas, furios pe sine.
 Baxter îl lăsa să continue.
 — Un anume Mike Atkins a sunat să te anunțe că trebuie să te întâlnești cu el și cu cei de la FBI miercuri dimineață.
 — Oh, făcu Baxter absentă, scărpînându-l pe Echo pe creștet după ce acesta țâșnise printre blaturile de lucru și venise la ea.
 Thomas nu suporta s-o vadă atât de fragilă și de abătută. Veni s-o îmbrățișeze, dar nu era convins că ea simțea de fapt îmbrățișarea, la cât de moale îi atârna în brațe.
 — Maggie a sunat azi? îl întrebă.
 El îi dădu drumul.
 — Nu încă.
 — O să trec pe la ea... în curând.
 — Te duc eu cu mașina, se offeri Thomas. Pot să rămân în mașină sau să beau o cafea cât...
 — Sunt OK, insistă Baxter.
 Răspunsul tăios îl încurajă un pic, de fapt. Undeva, ascuns bine sub fațada năruită, recunoștea tonul ei obișnuit, acid.
 Încă mai era pe acolo. Avea nevoie de timp, atâta tot.
 — Bine, încuviință Thomas, zâmbindu-i blând.
 — Eu o să..., zise Baxter, arătând spre capul scării. Dar sunt OK, mormăi, în timp ce o lua spre hol, cu Echo după ea. Sunt OK.

Gardul viu ar fi putut părea unul ca oricare altul, dacă nu s-ar fi ițit când și când de după el o străfulgerare roșcovană.

Prima misiune a lui Alex Edmunds în calitate de detectiv particular fusese o treabă banală, în urma căreia ajunsese pe un teren viran unde erau abandonate cărucioarele de cumpărături, vizavi de magazinul Sainsbury's din cartier. Dar acum, cu obiectivul în vizor și singura cale de ieșire blocată de echipa lui, simțea că îl năpădește din nou euforia vânătorii.

Acțiunea...

Ținta pe care o urmărea țâșni mai repede decât se așteptase el, gonind direct spre cursa întinsă.

— PI 2! zberă în walkie-talkie-ul de la Toys R Us. PI 2, fii gata să-l interceptezi!

— Chiar trebuie?

— *Te rog!* gâfâi Edmunds, urmărind cum se derula planul sub ochii lui ca un număr de coregrafie repetat cu grijă, logodnica lui apărând din senin în față, blocându-le drumul cu un cărucior pentru copii.

Oprindu-se brusc, ținta de care depindea onorariul lor chibzui o clipă, apoi o tuli spre ceea ce părea să fie cel mai înalt copac din Londra, scuturând zăpada de pe ramurile de jos în timp ce se avânta spre vârf.

— La naiba! se strâmbă Edmunds, uitându-se lung după el și reținându-și o grimasă.

— PI 1, dihorii se pot urca în copaci, îl informă Tia, cu o voce distorsionată, apropiindu-se cu căruciorul în care se afla Leila. Ce facem acum? îl întrebă, fără să mai aibă nevoie de walkie-talkie.

— E... E-n regulă, îi spuse Edmunds încrezător. E prins în cursă.